

Foto: Ida Lindkvist

En solig hoppning lockade alla åldrar

Publicerad: 5 maj 2016

Författare: Ida Lindkvist

Idag stod hindren redo på Klockarsgården för Lindetraktens HSF:s klubbhoppning. Starthöjden började på en decimeter och växte allteftersom ekipagen tog sig över. Både små och stora ryttare var med och tävlade och hoppade runt banan med stort mod.

Röd dag, strålände sol och vad kan då tänkas passa bättre än en hopptävling. Ridklubben Lindetraktens HFS arrangerade idag klubbhoppning på Klockarsgården och ett 30-tal startande i olika åldrar tog sig an hinder på olika höjd. Första klassen bestod av en decimeter höga hinder, det vill säga, bommar som ligger direkt på marken. En höjd som kan vara nog så klurig när man själv kanske inte hunnit rida så länge, och

dessutom sitter på en häst med korta ben. Ju högre hindren blev, desto högre tempo sattes också hästarna i.

De minsta små shetlandspionnyerna är med och skuttar över de låga hindren, liksom de större hästarna som får hoppa lite högre. Det finns en höjd att välja på som passar alla, oavsett vilken nivå man befinner sig på. Det är några privatryttare från klubben med egna hästar med och tävlar, men flertalet är ryttare som rider för Johanna Klockars och hyr häst från ridskoleverksamheten.

Emma Strand, 12 år, hoppade 40-centimetersbanan på hästen Myran. Emma berättar att hon har ridit i åtminstone fem år, och hoppning är det självklara valet om hon måste välja mellan de olika grenarna.

– Det känns som att man flyger, ler Emma som håller Myran i grimskaftet.

Också Beatrice Melin, 9 år, som har tagit sig runt en bana på 30 centimeter på hästen Flora, tycker hoppning är roligast.

– Man får lära sig så mycket ridning, det går alla lära sig mycket mer i hoppning än i andra sporter, säger Beatrice.

När Beatrice gav sig ut på banan med hästen Flora ansåg ponny-damen att det var en trevlig idé att stanna tvärt framför hindret, så Beatrice hamnade lite snett och berättar nu efteråt hur det gick till:

– Jag ramlade nästan av! Hon stannade precis framför hindret, det gick lite för långsamt även om vi galopperade, säger Beatrice.

– Ja, jag tänkte att du skulle ha drivit lite mer i hörnet, inflikar Emma.

– Så jag hamnade på mitten av manen, fortsätter Beatrice som inte är ledsen för det.

– Jag kände efteråt att jag ville visa jag går för, att det är jag som bestämmer!, säger Beatrice bestämt.

– När det blir sådär blir man inte ledsen, man vill bara fortsätta och visa vem det är som bestämmer, håller Emma med sin ridkamrat.

I och med att Beatrice fick en vägran så blev det tyvärr ingen rosett. Enligt reglerna måste man ta sig runt felfritt, utan avramling, vägran eller rivning. Men det gör Beatrice just ingenting.

– Jag är ändå nöjd. Jag blev helt nöjd över min insats. Men jag hade nog blivit ledsen om jag hade ramlat av, men nu gjorde jag ju inte det, konstaterar Beatrice.

Också Emma är utomordentligt nöjd med sin ritt.

– Det kändes bra, jag hade en bra känsla. Man måste tänka på att rama in hästen,

annars springer de förbi, berättar Emma.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/en-solig-klubbhoppning-lockade-alla-aldrar/>